

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **CZT a.s. (dříve CZ TABÁK, a.s.)**, se sídlem Bratraců Veverkových 396, Pardubice, zastoupeného JUDr. Richardem Malečkem, advokátem se sídlem Pakoměřická 5, Praha 8, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2005, č. j. 18572/04-21 a č. j. 18573/04-21, o vyměření spotřební daně, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2006, č. j. 7 Ca 218/2005 – 75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2006, č. j. 7 Ca 218/2005 – 75, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2005, č. j. 18572/04-21 a č. j. 18573/04-21. Těmito rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti dodatečným platebním výměrům Celního úřadu v Kolíně ze dne 19. 10. 2004, č. 746 (zn. 10438/2004) a č. 745 (zn. 10423/2004), jimiž byla stěžovateli dodatečně vyměřena spotřební daň ve výši 1 683 000 Kč a daň z přidané hodnoty ve

výši 369 646 Kč, resp. spotřební daň ve výši 1 608 200 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 353 256 Kč.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě namítá, že se celní orgány dopustily při odběru, další manipulaci a hodnocení odebraného tabákového vzorku hrubých pochybení, v jejichž důsledku odborný posudek celně technické laboratoře představuje důkaz, jímž nelze prokázat skutečný stav věci. Městský soud se dle stěžovatele s obdobně formulovanou žalobní námitkou vypořádal nedostatečně a stejně tak se nevypořádal ani s předloženým rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, který v řízení o celním deliktu stěžovatele shledal shodnou námitku proti posudku celně technické laboratoře důvodnou. Dle názoru stěžovatele se jedná o rozhodnutí o otázce, která je pro dané řízení významná. Dále městský soud pochybil i v posouzení právní otázky případného dvojího zdanění. Stěžovatel dle svého tvrzení dováží tabák za účelem jeho dalšího použití při výrobě cigaret. Spotřební daní jsou přitom zatíženy až konečné produkty a účelu zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), tak odporuje postup, kdy stěžovatel spotřební daň zaplatí v okamžiku dovozu suroviny, přičemž po přidání této suroviny do finálního výrobku podléhá dani celá jeho hodnota, tedy včetně již jednou zdaněné suroviny. Následně sice lze žádat o vrácení již zaplacené daně, avšak neustálé a bezdůvodné opakování tohoto postupu daňový subjekt neúměrně zatěžuje. Městský soud dle stěžovatele též chybně ztotožnil výrobek označený jako *scrap* s tabákovým odpadem a dostatečně se nevypořádal s námitkami o rozporech a nejednotnosti v používání termínu *scrap*. Poslední námitkou stěžovatele je tvrzená zmatečnost řízení před soudem, který byl nesprávně obsazen, jelikož v průběhu řízení došlo ke změně v osobě předsedy senátu. Dne 18. 5. 2007 byl zdejšímu soudu dále doručen přípis stěžovatele, jehož přílohou byl rozsudek městského soudu ze dne 15. 2. 2007, č. j. 10 Ca 186/2005 – 204, jímž městský soud v obdobné věci žalobce zrušil rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele blíže nevyjádřil, odkázal pouze na své rozhodnutí ve věci a rozsudek městského soudu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel je akciovou společností, jejímž předmětem podnikání je mimo jiné i zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků. Ve dnech 19. 6. 2003 a 17. 12. 2003 podal jako deklarant prostřednictvím svého zástupce celní prohlášení, jimiž navrhl propustit do režimu volného oběhu zboží, k němuž se tato prohlášení vztahovala, jmenovitě v prvním případě odřepíkovaný tabák orientální S.O.K. a S.O.S. a ve druhém odřepíkovaný tabák orientální SOK II. Celní úřad Kolín (dále

jen „celní úřad“) tato prohlášení přijal a současně v obou případech v rámci svého oprávnění ověřovat jejich správnost dle § 115 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), odebral za účelem provedení analýzy vzorky zboží. Analýzy těchto vzorků k ověření správnosti tarifního zařazení zboží provedla Celně technická laboratoř Ministerstva financí – Generálního ředitelství cel, se sídlem v Praze (dále jen „celně technická laboratoř“). Zejména s odkazem na jí vypracované odborné posudky se celní úřad neztotožnil s názorem stěžovatele ohledně zařazení zboží do položky celního sazebníku 2401 20 60 (tabák orientálního typu), nýbrž dospěl k závěru, že se jedná o položku 2401 30 00 (tabákový odpad). Na základě této skutečnosti vydal výše označené dodatečné platební výměry, jimiž stěžovateli dodatečně vyměřil spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Proti oběma platebním výměrům stěžovatel podal odvolání, která žalovaný zamítl s odůvodněním, že postup celního úřadu byl správný a jeho rozhodnutí jsou zákonná.

Stěžovatel následně napadl obě rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu. Shodně jako v odvoláních proti dodatečným platebním výměrům zde namítal, že celně technická laboratoř postupovala v hrubém rozporu s používanými postupy a metodami při odběru tabákového vzorku, při nakládání s ním, při jeho kondiciaci a uložení. Zásadně nesouhlasil se závěrem, že nemohlo dojít k degradaci odebraného vzorku, a s tvrzením, že vzorek byl dostatečně reprezentativní. Dále poukazoval na účel použití dovezeného zboží, tedy na jeho charakter surového tabáku (jeho zbytku) určeného pro průmyslové zpracování. Postupem celních orgánů mělo být dotčené zboží zdaněno dvakrát, tj. jako surovina i jako finální výrobek. Městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že celně technická laboratoř nemusela postupovat podle stěžovatelem zmíněné technické normy ČSN, která není obecně závazná. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že celně technická laboratoř postupovala s dostatečnou opatrností a kvalifikovaně. Dále dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když jim podkladem pro rozhodnutí byl předmětný odborný posudek celně technické laboratoře ve spojení s výsledky prověření technologického postupu dodavatele dováženého zboží. Účel dováženého zboží nebylo podle městského soudu možno vzít v potaz, neboť jej rozlišuje až zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, účinný od 1. 1. 2004, ovšem předmětné zboží bylo dováženo již v roce 2003, proto se nová právní úprava na projednávanou věc nepoužije. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku dvojího zdanění. Dle jeho názoru byl dovážený tabákový odpad zdaněn v souladu se zákonem o spotřebních daních, a pokud došlo rovněž ke zdanění cigaret vyrobených z tohoto zboží, bylo na stěžovateli, aby požádal o vrácení daně a prokázal, že takto byly zdaněny výrobky ze suroviny, která již předmětem daně byla.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř.

s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], namítá zmatečnost řízení spočívající v tom, že soud byl nesprávně obsazen [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a rozsudek krajského soudu dle jeho názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají s tím, že stěžovatel kasační stížnost podává též z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu městský soud napadené rozhodnutí měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná.

Dle ustanovení § 86 odst. 1 celního zákona nestanoví-li zvláštní zákon jinak, může celní úřad na žádost osoby, která žádá o přidělení celně schváleného určení zboží (dále jen "žadatel"), umožnit žadateli zkontrolovat zboží předložené celnímu úřadu nebo z něho odebrat vzorky, je-li to nutné k jeho ztotožnění, určení sazebního zařazení a ke zjištění jeho vlastností. Ke stejným účelům může odebírat vzorky také celní úřad, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a to i bez souhlasu žadatele.

Podle § 86 odst. 5 celního zákona kontrola zboží a odběr vzorků musí být provedeny pod dohledem celního úřadu, který rovněž stanoví způsob nakládání a postupy, které mají být v konkrétním případě použity, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Podle odst. 7 téhož ustanovení při manipulaci nebo použití vzorků jsou osoby provádějící tyto úkony povinny dbát pokynů celního orgánu. Dojde-li při analýze vzorků k jejich zničení nebo nenávratné ztrátě, má se za to, že celní dluh nevznikl.

V souladu s ustanovením § 115 písm. b) celního zákona celní úřad je oprávněn ověřovat správnost přijatých celních prohlášení. Za tímto účelem může kontrolovat zboží a za účelem podrobné kontroly nebo analýzy odebírat vzorky.

Úvodní a zásadní námitka uvedená stěžovatelem v kasační stížnosti směřuje proti postupu celních orgánů, které se měly dopustit při odběru, další manipulaci a hodnocení odebraného vzorku dováženího zboží hrubých pochybení, majících vliv na objektivitu a správnost výsledků odborného posudku celně technické laboratoře, jakožto zásadního podkladu pro prokázání skutečného stavu věci. Oprávnění celního úřadu k odebírání vzorků, a to výslovně i k určení sazebního zařazení zboží a k ověření správnosti přijatých celních prohlášení, vyplývá z výše citovaných ustanovení § 86 odst. 1 a § 115 písm. b) celního zákona. Toto samotné oprávnění stěžovatel nikterak nepopírá. Zpochybňuje však správnost postupu celních úřadů.

Městský soud v napadeném rozsudku podrobně vylíčil postup celních orgánů, především pak celně technické laboratoře, a dospěl k závěru, že tento postup byl zákonný. Zdůraznil, že celně technická laboratoř neměla povinnost postupovat přesně podle českých technických norem, které nejsou podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, obecně závazné. Považoval za dostačující, že odborný posudek byl zpracován orgánem k tomu odborně způsobilým a odběru byl přítomen zástupce stěžovatele, který svým podpisem stvrdil souhlas se způsobem odběru i totožnost vzorku s kontrolovaným zbožím. K postupu celně technické laboratoře při nakládání, kondiciaci a uložení vzorků městský soud výslovně uvedl, že nemuselo být postupováno podle české technické normy, když současně z obsahu spisového materiálu vyplývá, že celně technická laboratoř postupovala s dostatečnou opatrností a kvalifikovaně. V návaznosti na to pak zdůraznil podpůrnou povahu posudků zpracovávaných tímto odborným pracovištěm, tedy že závěr těchto posudků není rozhodnutím o sazebním zařazení zboží, ale pouze podkladem takového rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se s uvedeným závěrem městského soudu neztotožnil. V dané věci není pochyb o tom, že výsledek posouzení vzorku celně technickou laboratoří je pro rozhodnutí určující. Sám žalovaný pak ve svém rozhodnutí uvádí (str. 5 odst. 3), že *„vzhledem k absenci jakéhokoli objektivního měřitelného kritéria pro rozlišení tabáků položek 2401 20 a 2401 30 v legislativě, vycházela celně technická laboratoř z kritéria velikosti části, což je jediné kritérium, které lze použít“*. Výsledek analýzy vzorku vypracované celně technickou laboratoří byl jediným a zásadním podkladem pro provedení zařazení zboží celním úřadem, včetně použití Všeobecných pravidel pro interpretaci harmonizovaného systému a Vysvětlivek ke kombinované nomenklatuře. Požadavek stěžovatele na vyloučení veškerých faktorů, které by mohly negativně ovlivnit vzorek před či při jeho analýze je proto zcela legitimní.

Dále je třeba zdůraznit, že stěžovatel od počátku správního řízení (a stejně tak v řízení před správními soudy) zpochybňoval objektivitu a správnost posudku celně technické laboratoře námitkami směřujícími proti nakládání s odebraným vzorkem. Stěžovatel již v odvolání proti prvostupňovým dodatečným platebním výměrům uváděl, že odebrané množství, způsob uložení vzorku, způsob přepravy, vlhkost vzduchu i vlhkost vzorku mají vliv na homogenost jednotlivých částí vzorků a tím i na výsledek zkoušky. Dále uvedl konkrétní námitky proti množství odebraných vzorků, způsobu převozu vzorků a vlhkosti vzduchu v celně technické laboratoři, tyto námitky uplatnil i v žalobě. Odkaz městského soudu na nezávažnost technických norem a na přítomnost stěžovatele u odběru vzorků a jeho potvrzení o totožnosti vzorků s kontrolovaným zbožím není bez dalšího způsobilý prokázat nedůvodnost uvedených námitek. Stěžovatel skutečně argumentoval i obsahem technických norem a metodami sdružení Coresta, avšak uváděl je jako

podporu pro svá tvrzení, že se vzorky nebylo manipulováno tak, aby nedošlo ke zkreslení výsledků jejich analýzy. Jinými slovy netvrdil, že výsledek posouzení celně technické laboratoře není objektivní pouze z toho důvodu, že nebyly formálně použity technické normy (metody sdružení Coresta), ale pro nesprávné zacházení se vzorky, které se neopatrným uložením (pouze do papírové obálky vyztužené textilem) při transportu mohly poškodit a skladováním v neodpovídajících podmínkách mohlo dojít k narušení jejich homogenosti. Tato námitka je dle názoru Nejvyššího správního soudu zásadní a způsob jejího posouzení městským soudem není dostatečný, neboť nedává odpověď na stěžovatelem namítané skutečnosti, když uvádí, že „z obsahu spisového materiálu vyplývá, že celně technická laboratoř postupovala s dostatečnou opatrností a kvalifikovaně“. Stejně tak pro posouzení uvedených námitek není podstatné, že stěžovatel byl přítomen odběru vzorků a potvrdil totožnost odebraných vzorků s kontrolovaným zbožím, neboť jeho námitky směřovaly proti množství odebraného vzorku a následnému zacházení se vzorky, nikoliv proti totožnosti analyzovaných vzorků s předmětným zbožím. Namítané pochybení celních orgánů při odběru, manipulaci a hodnocení vzorku dotčeného zboží tak nebylo městským soudem uspokojivým způsobem posouzeno a Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku kasační stížnosti důvodnou.

Je též nutno souhlasit se stěžovatelem v tvrzení, že městský soud se žádným způsobem nevypořádal s jeho důkazním návrhem týkajícím se rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2006, sp. zn. 31 Ca 136/2005. Zcela obecně lze konstatovat povinnost soudu vypořádat se s každým z navržených důkazů, je však v pravomoci soudu rozhodnout, který z nich provede či nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). V případě zamítnutí důkazního návrhu je namíste uvést důvody takového závěru, což městský soud neučinil. Námitka stěžovatele je tedy též důvodná, přestože není pochyb o tom, že v řízení nebyl dán důvod k jeho přerušení dle § 46 odst. 1 s. ř. s. a městský soud nebyl rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové vázán. Vzhledem k totožnosti stěžovatele a uplatněných námitek je podrobnější vyhodnocení vlivu závěrů Krajského soudu v Hradci Králové na řízení před městským soudem otázkou vhodnosti.

Otázku správnosti sazebního zařazení zboží v této fázi řízení Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší přezkoumávat. Jelikož byly shledány faktické vady předchozího řízení, které zapříčinily nespolehlivost podkladů rozhodnutí celního úřadu, nelze vyloučit, že jakékoli další právní úvahy postavené na těchto předpokladech nejsou též chybné. Ačkoli teoreticky je možno dospět ke správným závěrům na základě chybných předpokladů a premis, ve správním řízení nelze takovýto postup za žádných okolností aprobovat.

Nejvyšší správní soud považuje pro úplnost za nutné vyjádřit se k odkazu stěžovatele na rozsudek městského soudu ze dne 15. 2. 2007, č. j. 10 Ca 186/2005 – 204, který se zabýval povinností celních úřadů při odběru vzorků postupovat dle

interního normativního aktu vydaného generálním ředitelem Generálního ředitelství cel, dále označovaným jako SPČ 1/2000. Tento předpis upravuje pracovní postup při manipulaci se vzorky zboží k zajištění jeho totožnosti, určení sazebního zařazení a ke zjištění jeho vlastností. V případě, na který stěžovatel odkazuje, městský soud dospěl k závěru, že celní úřad byl povinen dle zmíněného interního předpisu při odběru vzorků postupovat a byl zde stanoveným postupem vázán, tento názor potvrdil v řízení o kasační stížnosti i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007- 251 (publikovaný pod č. 1383/2007 Sb. NSS). Ve zde projednávané věci však stěžovatel netvrdil, že byl zkrácen na svých právech nedodržením uvedeného interního předpisu ze strany správního orgánu. Soud je v řízení ve správním soudnictví vázán dispoziční zásadou, tj. napadené rozhodnutí přezkoumává pouze v mezích žalobních bodů, s výjimkou nicotnosti a nepřezkoumatelnosti, ke kterým přihlíží *ex offio*. Neaplikováním vnitřního předpisu se rozhodnutí celního úřadu ani žalovaného nestalo nicotným ani nepřezkoumatelným, správní soud tedy neměl možnost při posuzování zákonnosti tuto skutečnost hodnotit. Je však zřejmé, že v případě, kdy by došlo k dalšímu posouzení vzorků před správním orgánem, bylo by zcela namístě tento interní předpis použít a vyhnout se tak dalším případným námitkám stěžovatele.

Tento vnitřní předpis (ve znění účinném od 15. 1. 2000) upravuje ve svých jednotlivých člancích postup při odběru vzorků (čl. II.), jejich přepravě (čl. III.), rozboru vzorku v celně technické laboratoři (čl. IV.) a rovněž skladování vzorků (čl. V.). Bližší podrobnosti pak stanoví přílohy tohoto vnitřního předpisu. V příloze 1 je upraven postup při odběru vzorku, a to mimo jiné i určením postupu odběru průměrného vzorku zboží v pevném skupenství, kdy je přesně vymezeno, z kolika míst balení se odběr provádí, kde se tato místa nacházejí a rovněž jaká se používají odběrová zařízení. Dále je zde stanoveno jaké množství vzorku je třeba odebrat, aby byl vzorek reprezentativní (v odst. 12 výslovně uveden i tabák), a jakým způsobem vzorek zapečetit. V příloze č. 6 jsou vymezeny typy vzorkovnic, které je třeba užít pro jednotlivé druhy odebíraných vzorků, a to vedle dalších i pro vzorky tabáku (viz odst. 4 *in fine*). Z uvedeného vyplývá, že pokud by celní úřad postupoval při odběru vzorků dle těchto pravidel, zcela bez potíží může vyvrátit případné námitky daňových subjektů týkající se negativních vlivů při odběru, zacházení se vzorky či při jejich uskladnění.

Stěžovatel dále namítá, že účelu a smyslu zákona o spotřebních daních odporuje postup, kdy plátce daně zaplatí daň v okamžiku, kdy doveze surovinu pro výrobu finálního zboží, které následně rovněž zdaní. Zákon o spotřebních daních dle stěžovatele nemá řešit otázku dvojího zdanění. K tomu zdejší soud uvádí, že primární účel a smysl zákona v takové regulaci skutečně hledat nelze, na druhou stranu však žádná právní norma nemůže být zcela dokonalá a není schopna postihnout veškeré skutkové situace, ke kterým může docházet. V praxi tak mohou nastat i případy, kdy se provedení sazebního zařazení zboží, rezultující ve vyměření daně, jeví být zákonným a správným a až následně subjekt v pozici plátce daně

prokáže, že předmětné zboží bylo zdaněno více než jedenkrát. Postup skrze dvojí zaplacení daně a následné vrácení jedné z nich je skutečně prvotně nelogickým a ne hospodárným, ovšem v některých případech může být jediným možným řešením vzniklé skutkové situace. Je-li tedy tento postup zcela ojedinělý a současně je prokázána jeho důvodnost, není třeba jej bez dalšího mít za nezákonný. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je ověření správnosti a zákonnosti postupu celních orgánů směřujícího k vydání rozhodnutí o povinnosti stěžovatele zaplatit daň. Za situace, kdy byl tento postup shledán vadným, není možno současně rozhodnout o tom, zda došlo ke správnému sazebnímu zařazení dováženého zboží a toto mělo být předmětem spotřební daně či nikoli. Teprve na základě správného procesního postupu může být posouzena správnost sazebního zařazení zboží, potažmo důvodnost vydaných dodatečných platebních výměrů. V této fázi řízení proto ani o této otázce rozhodnout nelze.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele týkající se zmatečnosti řízení před městským soudem způsobené nesprávným obsazením senátu 7 Ca. Je pravdou, že v průběhu řízení byla věc přidělena JUDr. Ivance Havlíkové namísto původního soudce JUDr. Ladislava Hejtmánka (čl. 61 spisu městského soudu), ovšem tato změna nebyla provedena svévolně. Ze záznamu ve spisu městského soudu jednoznačně vyplývá, že věc byla přidělena jinému soudci na základě změny č. 16 rozvrhu práce městského soudu pro rok 2006, dle jehož bodu II. byla JUDr. Ivanka Havlíková přerazena s účinností od 1. 6. 2006 do oddělení 7 Ca jako předsedkyně senátu, což bylo Nejvyšším správním soudem ověřeno. Stalo se tak z důvodu dočasného přidělení soudce JUDr. Ladislava Hejtmánka k Nejvyššímu správnímu soudu pro období od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2006. Je tedy zřejmé, že soud byl po celou dobu řízení správně obsazen, vždy ve složení senátu, které zcela odpovídalo aktuálnímu rozvrhu práce městského soudu (§ 42 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění). Výzvou ze dne 22. 12. 2005 byl stěžovatel obecně poučen o tom, že může namítnout podjatost soudce. Podjatost ani nesprávné obsazení senátu však stěžovatel v řízení před městským soudem nenamítl. Neučinil tak ani po předvolání k ústnímu jednání podepsaném JUDr. Ivankou Havlíkovou, přičemž po doručení tohoto předvolání sděloval soudu skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci, námitku nevznnesl ani v průběhu ústního jednání. Za těchto okolností nelze předmětnou námitku stěžovatele považovat za důvodnou, neboť stěžovatel nebyl zkrácen na žádném ze svých práv a Nejvyšší správní soud neshledal z úřední povinnosti žádnou okolnost způsobující zmatečnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud žalobu stěžovatele zamítl v rozporu se zákonem, což stěžovatel v kasační stížnosti důvodně namítl. Byl naplněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť městský soud se nevypořádal dostatečně přesvědčivě se stěžejní žalobní námitkou, ve které stěžovatel zpochybňoval objektivitu a správnost posudku celně technické laboratoře z důvodu nesprávného nakládání s odebraným vzorkem. Nejvyšší

správní soud proto rozsudek městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud je v dalším řízení povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele a rozhodnout též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu